

have Lyft til at gaa paa Jagt, saa vil det gøre ham ondt at maatte sige nej; thi han kan ikke ifølge Gæstfrihedens Love sige nej. Man kan nok sige, at han skal gøre sig stærkt og sige nej, naar han mener, det er rigtigt at gøre det; men vi skulle ikke for meget tale om Styrke i saa Henseende; vi kende jo hinandens Svagheder over for den Ting. Jeg tror ikke, at denne Frihed for manges Bedkommende har stor Betydning. — Man siger endvidere, at det er Urret mod Husmænd og Haandværkere, naar disse ikke have Lov til at gaa paa Jagt om Søndagen, da de ikke have Tid dertil om Hverdagen. Dertil siger jeg, at jeg tror ikke, at Husmænd i det hele taget gaa saa grumme meget paa Jagt; de have arbejdet alt for anstrengende til, at de skulde have Lyft og Raad til at gaa paa Jagt om Søndagen. Selv om der skulde være enkelte Husmænd og Smaaqaandværkere, som ville gaa paa Jagt, saa kunne de jo gaa paa Jagt om Søndagene og arbejde om Søndagen, naar de have den Opfattelse, at det overhovedet er rigtigt at gaa paa Jagt; og jeg kan ikke se bedre, end at set fra et kristeligt Standpunkt er det affkurat lige saa godt at arbejde om Søndagen, som at gaa paa Jagt; de kunne jo ombytte Hverdagsarbejdet og Søndagsarbejdet, saa jeg kan ikke stønne, at vi her gøre den mindste Fortræd. — Jeg skal efter at have imøde-gaaet de Grunde, som skulle tale imod dette Underændringsforslag under Nr. 19, anføre et Par, som det forekommer mig — foruden hvad den ærede Ordfører allerede har anført — ret vægtige Grunde. Den ærede Ordfører har ogsaa berørt denne Side af Sagen, Humanitetsiden. Det kan ikke nægtes, at vil man gøre sit bedste, for, at Dyr ikke gennem Jagt tilføjes unødvendig Lidelse, saa skal man affkaste Søndagsjagten. Naar unge Mennesker for ikke at sige Drengene begynde at jage, bruge de i Reglen Søndagen dertil, de ansthyde da Wildtet, saare det ikke dødelig og forholde det derfor unødvendig Fortræd. Vil man altsaa fra et human Standpunkt gøre noget, saa affkaster man Søndagsjagten. Foreningen for Dyrenes Beskyttelse har allerede haft Dje derfor og beklager, at denne Bestemmelse savnes i Loven. Nu haaber jeg, at den maa blive vedtagen af Riksdagen. Jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg ved, at der er flere af mine Meningsfæller, som ikke i dette Spørgsmaal ere enige med mig; men det har selvfølgelig ikke kunnet forhindre mig i at indtage dette Standpunkt. — Dernæst skal jeg erindre om, at man jo mener, at det er for mange Sægere — det mener jeg ogsaa — og for mange Jagt dage;

men vil man virkelig have nogen Indstrænkning deri, saa skal man give Forbud mod Søndags- og Helligdaagsjagt. Det er klart, at man forringer Jagtdagenes Antal, naar man tager Søn- og Helligdage bort; men det er lige saa klart, at man ogsaa forringer Sægerens Antal ved at forbyde Søndagsjagt, da det er om Søndagen, at de begynde deres Dvælse og derved saa Lyft til at fortsætte siden. — Men det er ikke nok med, at Wildtet saares og dræbes paa Søn- og Helligdage; det gaar ogsaa ud over de tamme Dyr. Jeg ved mange Steder, hvor Gaardmændene maa have et agtpaa-givende Dje om Søn- og Helligdagene med deres Faar og Lam og andre Smaaacturer; gøre de ikke det, saa have de dem ikke om Aftenen, hvor de have sat dem om Morgenen; de jages, fortræddiges, hides og rende bort; og det gaar jo ogsaa ud over Marterne, baade tilfaede og ikke tilfaede. Vil man derfor gøre noget over for de smaa Jordbrug — deri har den ærede Ordfører Ret — saa skal man netop tilstoppe Rilderne til Mømpene, og Søndagsjagten er en af dem. Vi kunne læse hvert Aar de stærkeste Bekendtgørelser om, hvilke Hjemløgøller der ville ramme de uberevttigede Sægere, det kan man læse om lange, lange Spalter i Aviserne, Side op og Side ned; der staar, hvilke Hjemløgøller der efter Loven vil ramme de ulovlig jagende; men man staar dog temmelig hjælpeløs; det hjælper ikke noget, den ulovlige Jagt vedbliver. Men stoppe vi Søndagsjagten, saa skal det nok hjælpe, det er en Bestemmelse, som er let at overholde, den træffer ligelig og retfærdig ikke alene Tjenestekarle, men ogsaa Gaardmandsønner, den træffer Feriegæster, hvad enten de ere rige eller fattige. Der er Lighed, jeg ser ikke bedre. Altsaa vil man have en Lov, der rammer ligelig og er let at overholde, der ikke fordrer nyt Polit, saa skal man netop tage den, der nedlægger Forbud mod Søndagsjagten. — Endnu en Grund til maa det være mig tilladt at anføre. Det er den, at der er gjort adfæltigt ved Helligdaagslove for dels at skaffe Fred paa Helligdagene og dels at skaffe en Fridag. Det er sket ved to Love, den ene af 7de April 1876 og den anden af ny Dato, nemlig af 1891. Der er altsaa gjort meget for at skaffe Fred og Hvile for Menneskene, men skulde det da ikke ogsaa i og for sig være rigtigt om Søndagene at skaffe Fred i det hele for den levende Natur? Det er jo noget, som heller ikke er ubekendt i andre Lande og Lande, som staa foran os i Kultur, at der er fuldstændig Fred for den